

Тридесетъ и шестий сонетъ.

Хоро отъ мухички.

Дъждътъ прѣстанъ, пѣкнъ слънце . . . Изъ въздуха дребни
Мушици заиграхъ на хоро . . . Запрѣхъ се ази
Да гледамъ — (тѣзи зрѣлица на мене сж потрібни:
Човѣкъ не знай що е животь, — Природата щомъ мрази!)

И ето че, прѣзъ легката чета, двѣ лѣстовички
Прѣхвъркнхъ — и глътнхъ цѣль роятъ отъ играчи.
Но веселбата се не спрѣ . . . Надодохъ мухички
Отъ другий кѣтъ, и безъ страхъ отъ хвъркатитѣ палачи,

Завзехъ празнитѣ мѣста въ хорото фантастично . . .
Глубоко се замислихъ азъ, и рѣкохъ най-подирѣ:
„— Бѣдитѣ и въ човѣшкий миръ сѣ не оставятъ дия!

„Живъ кой е, — кой е доживѣлъ — това е безразлично
„И за човѣшкий родъ! Смъртъта всечасно граби жъртви:
„Но, върху ваший прахъ, хоро играйме ний, о мъртви!“

